

og Formueskat til Staten, i December 1899 har Udvalgets Flertal med det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) som Formand og Ordfører udtalt, at det anser det for afgjort, at Landstinget vil fastholde Kravet om Gennemførelse af en Toldlov og af en Lov om forhøjet Brændevinsskat samtidig med, at en Indkomstkattelov traadte i Kraft. Og dette sidste, at der samtidig med en Formue- og Indkomstskat ogsaa skulde indtræde en Forhøjelse af Brændevinsskatten, er lige til det sidste af forrige Samling blevet gjort gældende fra dette Tings Side. Jeg har ikke tænkt mig, at man vilde anse dette Krav for opfyldt derved, at man lagde de nu omtrent 3 Millioner, som skulde indkomme ved en Forhøjelse af Brændevinsskatten, over paa Formue- og Indtægtsskatten og bragte dens Beløb op fra 5 til 8 Millioner. Jeg har ikke kunnet tænke mig, at man fra dette Ting vilde være tilbøjelig til at gaa ind paa noget saadant, og har derfor maattet anse dette Forslag for uigennemførligt i dette Ting. — Jeg har heller ikke kunnet tro, at Medlemmer af dette Tings Flertal skulde have opgivet den Modstand, som de gennem flere Aar vedholdende og lige til det sidste have gjort mod Formue- og Indkomstskatten i den Skikkelse, hvori den foreligger i tidligere Forslag, og som i alt væsentlig er den samme, kun med smaa Modifikationer, som den, hvori den nu foreligger. Der er kun den Forskel, at man nu har forøget det fra 0,3 til 0,5 p. m. At denne Forhøjelse skulde gøre den mere antagelig for dette Ting, har jeg ganske vist ikke kunnet forudsætte. Havde jeg troet, at dette Tings Flertal vilde forlade det Standpunkt, som det med saa stor Bestemthed og Udholdenhed har hævdet i de 4 Aar, i hvilke der har været ført Forhandling, vilde jeg ganske vist have kunnet spare mig det byrdefulde Arbejde, Udarbejdelsen af et Forslag til en Formue- og Indkomstskat paa et andet Grundlag, et Arbejde, jeg kun har paataget mig, fordi jeg troede, at man derved banede Vej for en Forstaaelse mellem begge Ting. Havde jeg kunnet tro, at dette Ting nu stillede sig paa et ganske andet Standpunkt, end det hidtil har stillet sig paa, vilde det for mig have været tilstrækkeligt at fremsætte Ændringsforslag til det foreliggende Forslag til en Formue- og Indkomstskat, for saa vidt dens Form og Skikkelse angik. Saadanne Ændringer vilde jeg under alle Omstændigheder have anset det for nødvendigt at foreslaa, thi som Forslaget her foreligger,

indeholder det paa flere Punkter Bestemmelser, som forekomme mig højst utilraadelige. Dette gælder selvfølgelig i første Linie det samme som har vakt Betænkeligheder hos dette Tings Flertal, Formueskatten i den Form, hvori den her er foreslaaet, nemlig som en Skat ikke blot paa den indtægtbringende Formue men ogsaa paa den uproductive Formue, kun med lidt større Undtagelser, end der var i de tidligere Forslag. Jeg tror, at hvad der her er blevet betegnet som skattepligtige Formuegenstande, for en Del ere af en saadan Natur, at det vil være overmaade vanskeligt at komme til nogen rigtig Vurdering af denne Del af Formuen. Det viser sig da ogsaa deri, at man har anset det for nødvendigt at forlange tvungen Selvangivelse. Men ogsaa paa dette Punkt har dette Ting stillet sig imod denne Fordring og anset en saadan tvungen Selvangivelse af Formuen for højst uheldig, og deri kan jeg ikke andet end være ganske enig. Der anføres i § 12 som skattepligtige Formuegenstande blandt andet Varer og Raastoffer og andet Løstøre. Enhver, som blot har haft Lejlighed til nogle Gange at se, hvilke Vanskeligheder det i Tilfælde af Brandskade volder at vurdere et Varelager, ja selv et almindeligt Indbo — og det skönt der dog ved saadanne Lejligheder foreligger nøjagtige Angivelser af det paagældende Varelagers Størrelse og af Indboets Art — vil vide, at det vil være overmaade vanskeligt for en Ligningskommission at danne sig nogen Forestilling om disse Værdier, og at det i ethvert Tilfælde kun kan ske ved en indgaaende Inkquisition, som vil være Befolkningen i højeste Grad utaalelig. Og det forekommer mig, at for saa vidt man vil overlade det til de paagældendes Selvangivelse, blive Vanskelighederne paa mange Punkter ikke mindre. Naar der dernæst i § 12 under d. anføres udestaaende Fordringer, vil det sikkert for grumme mange være overordentlig vanskeligt at sige, hvilken Værdi de udestaaende Fordringer have, og navnlig for mange handlende og lignende Forretningsfolk, som have mange udestaaende Fordringer, om hvilke de længe kunne være i Uvished om, hvovidt de ville indgaa og med hvilket Beløb. Ganske vist tillades det at tage Hensyn hertil, men det vil altid være overmaade vanskeligt at angive, hvad saadanne Fordringer ere værd, og det forekommer mig, at det vil være endnu vanskeligere for en Ligningskommission at danne sig nogen Forestilling om, hvor stort et Beløb af ude-